

Arrest

nr. 113 316 van 4 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, geboren in het dorp Nizjniy-Gerzel in het district Gudermes, waar u ook woonde. U bent op traditionele en wettige wijze gehuwd met Z. V. (...) (O.V. xxxxxxx). In december 2002, bij het einde van de ramadan, werd uw broer M. V. (...) (O.V. xxxxxxx) opgepakt. Ongeveer 2 maanden lang zat hij vast. Het was door de tussenkomst van enkele ooms dat hij uiteindelijk vrijkwam. Uw broer vluchtte nadien naar Europa. Op 20 november 2003 vroeg hij in België asiel. Na de vlucht van uw broer werden u en uw andere broer opgepakt en een week vastgehouden. Uw ondervragers wilden meer informatie over de verblijfplaats van uw gevluchte broer. In 2004 gaf u enkele dagen onderdak aan uw goede vriend M. U. (...). Hij was de schoonbroer van een

bekende rebel, een zekere A. K. (...). In 2010 viel K. (...) met zijn groep Tsentoroy aan, het geboortedorp van de Tsjetsjeense president Ramzan Kadyrov. Niet lang nadien, in september 2010, werd u door de ordediensten opgepakt. Gedurende uw 10 dagen lange detentie werd u ondervraagd over A. K. (...). Nadat u had beloofd dat u informatie over K. (...) zou trachten in te winnen, werd u vrijgelaten. In augustus 2012 kwam A. K. (...) bij een actie van de ordediensten om het leven. Op 10 september 2012 werd uw dochter A. (...) geboren. Al snel doken er ernstige medische problemen op bij uw dochter. Uw partner zou meerdere ziekenhuizen en gespecialiseerde instellingen raadplegen in de Russische Federatie. In januari 2013 werd u opnieuw opgepakt door de autoriteiten. U werd 3 dagen vastgehouden. U werd onder druk gezet om informatie te vergaren over uw vriend M. U. (...), die inmiddels een veilig onderkomen had gezocht in Kazachstan. Omdat u beloofde dat u precieze informatie over hem zou zoeken, werd u opnieuw op vrije voeten gesteld. Deze laatste arrestatie en het nieuws van uw partner dat jullie wellicht beter een medische behandeling voor jullie dochter konden zoeken in Europa, deed u besluiten om uw herkomstland te verlaten. Op 29 april 2013 verliet u Tsjetsjenië met de trein. U reisde van daaruit naar Moskou. In Moskou haalde u uw partner en uw dochter op om vervolgens verder door te reizen. Op 7 mei 2013 kwam u in België aan. De volgende dag vroeg u, samen met uw partner, voor het eerst asiel bij de daarvoor bevoegde Belgische instanties. Uw partner, Z. V. (...) (O.V. xxxxxxx), beroept zich voor haar asielaanvraag op de problemen die u inroept bij uw vraag naar internationale bescherming.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op problemen met de autoriteiten in uw herkomstland omdat u werd verdacht van mogelijke banden met de rebellenbeweging: u was goed bevriend met M. U. (...), die op zijn beurt de schoonbroer was van een bekende rebel, A. K. (...). Voorts was de medische problematiek van uw dochter ook een belangrijke beweegreden om naar België te vluchten.

Welnu, er moet worden opgemerkt dat u er niet in slaagt om uw asielrelaas aannemelijk te maken, opdat in uw hoofde kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie of tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Dit besluit is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

Uit uw verklaringen voor de asielinstanties blijkt dat u 3 keer zou gearresteerd zijn omwille van (vermeende) steun aan met de rebellenbeweging gelieerde personen, in casu in 2003, september 2010 en januari 2013. Wat betreft uw beweerde arrestatie in september 2010 werd echter een zeer opvallende tegenstrijdigheid gevonden in uw verklaringen en deze van uw partner.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in september 2010 één keer thuis zou opgepakt zijn (CGVS, gehoorverslag dd.27.06.2013, p.10). Op de vraag of uw partner getuige was van deze arrestatie, verklaart u uitdrukkelijk (CGVS, p.11) dat dit niet het geval was, aangezien ze niet thuis was. Vervolgens werd u gevraagd waar ze dan was op het ogenblik van uw arrestatie. U beweert (CGVS, p.11) dat ze bij haar ouders was, in het ouderlijk huis en voorts verklaart u dat uw moeder, uw zus en uw broer op het ogenblik van de arrestatie thuis waren, uw partner niet. Uw partner, van haar kant, beweert echter (CGVS, gehoorverslag Z. (...), p.2) dat zij toen wel getuige was van uw arrestatie en dat zij dus thuis was. Zij werd geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheid, maar omdat uw partner verklaarde (CGVS, gehoor Z. (...), p.3) hiervoor geen uitleg te kunnen geven, blijft de tegenstrijdigheid overeind. Welnu, een dergelijke ernstige tegenstrijdigheid doet reeds in zeer aanzienlijke mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Er werd voorts vastgesteld dat u onvoldoende coherent bent in uw opeenvolgende verklaringen voor de asielinstanties inzake een belangrijk aspect van uw asielrelaas.

Tijdens uw asielgehoor werd u gevraagd door wie u in januari 2013 werd opgepakt. U verklaart (CGVS, p.16) dat u toen zelf naar de ROVD (politie) ging en dat u niet werd opgepakt. Vervolgens werd u gevraagd of u door dezelfde orde- of politiedienst als in september 2010 werd gearresteerd. Daarop antwoordt u (CGVS, p.16) dat dit niet het geval was. U preciseert door te stellen dat het 2e Regiment (van president Kadyrov) en de ROVD beide onder de MVD (Ministerie van Binnenlandse Zaken) ressorteren, maar u geeft aan dat het wel verschillende diensten zijn. U werd geconfronteerd met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS-vragenlijst, vraag 3.1.), waarbij u beweerde dat u in januari 2013 door dezelfde dienst (als in september 2010) werd opgepakt. U schrijft de vastgestelde inconsistentie toe aan het feit dat u in voorkomend geval (door de afgevaardigde van de Dienst Vreemdelingenzaken) verkeerd werd begrepen, dat u iets anders werd voorgelezen of dat er zomaar iets werd opgeschreven (CGVS, p.16). Nochtans werd u bij het begin van uw asielgehoor door het Commissariaat-generaal gevraagd of uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken u werden voorgelezen en of deze correct waren, wat u uitdrukkelijk beaamde (CGVS, p.2). Bijgevolg kan inderdaad geconcludeerd worden dat uw verklaringen op een essentieel punt van uw asielrelaas weinig coherent kunnen genoemd worden, waardoor uw geloofwaardigheid verder wordt ondergraven. Er moet verder worden opgemerkt dat uw verklaringen ook op een ander belangrijk punt weinig aannemelijk zijn.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in september 2010 en januari 2013 door uw autoriteiten werd opgepakt opdat ze uw goede vriend M. U. (...) konden lokaliseren (en gevangen nemen). U verklaart dat u M. (...) in mei 2004 enkele dagen onderdak bood en u hem sindsdien niet meer gezien heeft (CGVS, p.14-15). Nog in dezelfde maand zou hij definitief naar Kazachstan gevlucht zijn (CGVS, p.15). Welnu, het is weinig aannemelijk dat u voor het onderdak verlenen aan een met de rebellenbeweging gelieerde persoon in 2004 nog 2 keer zou zijn opgepakt in september 2010 en daarna nog één keer in januari 2013. Daarenboven beschikt het Commissariaat-generaal over informatie, waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, waaruit blijkt dat de aandacht van de autoriteiten in Tsjetsjenië zich hoofdzakelijk toespitst op (naaste) familieleden van rebellen, die nog in leven zijn of waarvan het lot de autoriteiten niet bekend is en die mogelijk actueel nog een bedreiging vormen voor de openbare veiligheid. Uw verklaringen, als zou u actueel nog vervolging vrezen louter omwille van uw vriendschappelijke band met de schoonbroer van een bekende (gedode) rebel, zijn bijgevolg weinig aannemelijk.

Er moet tevens worden opgemerkt dat uw gedrag in uw herkomstland moeilijk te verenigen is met de door u nochtans geuite vrees voor vervolging vanwege uw autoriteiten.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u na uw laatste arrestatie in januari 2013 terug ging werken (bij particulieren) omdat u uw gezin moest onderhouden (CGVS, p.13). Eveneens verklaarde u (CGVS, p.3) dat u tot de dag van uw vlucht naar België op uw officieel geregistreerde verblijfplaats woonde (CGVS, p.3), hoewel u tijdens uw laatste arrestatie geen termijn had gekregen van uw vervolgers binnen dewelke u gevolg zou moeten geven aan hun instructies en dus niet kon weten wanneer ze u mogelijk opnieuw zouden oppakken. Hoewel u later verklaarde (CGVS, p.17) dat u in 2010 reeds met het idee speelde om uw herkomstland te ontvluchten maar dit niet deed uit angst om getraceerd te worden tijdens uw vlucht, verliet u Tsjetsjenië op legale wijze per trein, vanuit Gudermes en via Grozny (CGVS, p.4). Voor het verkrijgen van een treinticket legde u uw intern paspoort over (CGVS, p.4) en er was politie in de trein. Eerder, in casu in februari 2013 oftewel korte tijd na uw laatste arrestatie of contact met de autoriteiten waarbij u hen beloofde informatie over uw vriend te verzamelen, liet u op uw naam een internationaal paspoort uitreiken, wat ook geregistreerd werd in uw intern paspoort op pagina 19. (zie bijgevoegde informatie van het Commissariaat-generaal over het gebruik van de pagina's in interne paspoorten). Weliswaar verklaart u dat u dit deed via uw broer, maar niettemin blijft de vaststelling overeind dat u met een dergelijke démarche de aandacht van de autoriteiten op u vestigde, aangezien u met het aanvragen van een reispaspoort kenbaar maakte dat u de intentie had om uw herkomstregio te verlaten. Welnu, uit al het voorgaande mag besloten worden dat uw gedrag in Tsjetsjenië moeizaam te verenigen is met een gegronde vrees voor vervolging door de autoriteiten in uw herkomstregio.

Er kan daarnaast geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reis naar België.

Blijkens uw verklaringen werden er slechts zeer summiere afspraken gemaakt met uw passeurs: bij een eventuele controle zou u enkel moeten aangeven dat u een toerist was, de rest zou uitgelegd worden door de chauffeurs (CGVS, p.5). Er zouden voor u en uw gezinsleden vervalste reispaspoorten gebruikt zijn met jullie eigen identiteitsgegevens, maar u weet hoegenaamd niets over een eventueel geplaatst visum (CGVS, p.5). U reisde achtereenvolgens in een personenwagen naar Litouwen, daarna per minibus via Polen en Duitsland naar België (CGVS, p.4). U hebt niks gemerkt van een douane- of grenspost en u zou op geen enkel moment aan een persoonlijke controle onderworpen zijn (CGVS,

p.5). Welnu, dergelijke verklaringen zijn weinig geloofwaardig te noemen. Immers, het Commissariaat-generaal beschikt over informatie, waarvan kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, waaruit blijkt dat er aan de buitengrenzen van de EU en zeker aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU bent binnengekomen, verborgen te houden. U verklaarde (CGVS, p.8) dat u het internationaal paspoort dat u in februari 2013 in Tsjetsjenië liet uitreiken, aldaar achterliet omdat u dat niet durfde te gebruiken voor uw reis naar Europa. U werd attent gemaakt op het feit dat, gezien u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over uw reis naar België, het vermoeden ontstaat dat u een geldig internationaal paspoort achterhoudt. Daarom werd u gevraagd (CGVS, p.9) om, via uw advocaat, binnen 5 werkdagen na uw asielgehoor (op 27 juni 2013) te laten weten wanneer u in het bezit zou kunnen zijn van dit paspoort of minstens een kopie ervan. U liet echter na om het Commissariaat-generaal hieromtrent tijdig te informeren, waardoor nog uitdrukkelijker het voormelde vermoeden bevestigd wordt. Uw algehele geloofwaardigheid wordt lg verder ondergraven. Uit uw verklaringen – en deze van uw partner – blijkt dat de medische problemen van uw dochter eveneens een rol speelden in uw beslissing om naar België te vluchten. Uzelf verklaarde (CGVS, p.7) dienaangaande dat u vernam dat in Europa een betere behandeling voor uw dochter mogelijk zou zijn. Welnu, er dient te worden opgemerkt dat deze door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit alle voorgaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

De door u overlegde documenten zijn niet in staat om de eindbeoordeling van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. Uw intern paspoort, uw rijbewijs, het intern paspoort van uw partner en de geboorteakte van uw dochter bevatten louter gegevens over jullie identiteit, die in het kader van onderhavige aanvraag niet betwist wordt. U legt ook uw huwelijksakte over. Dit document bewijst de formele band tussen uw partner en uzelf, wat hier evenmin ter discussie staat. Aangezien u geen andere documenten overlegde ter ondersteuning van uw asielaanvraag, blijft de negatieve eindbeoordeling van uw asielaanvraag overeind.

Aangaande uw broer, V. M. K. (...) (o.v. xxxxxxx), nam ik op 29 september 2005 de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Ik wijs er echter graag op dat elke asielaanvraag op zijn eigen merites wordt beoordeeld, dat de beslissing van uw broer dateert van zo een acht jaar geleden waarbij rekening werd gehouden met de toenmalige veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en dat u zelf uitdrukkelijk aangaf dat u uw land in 2013 ontvluchtte omwille van problemen die losstaan van deze van uw broer (Vragenlijst DVZ, vraag 3.5 en CGVS, p.8).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat ook in uw hoofd van uw partner Z. V. (...) (O.V. xxxxxxx) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, aangezien zij zich beroept op de door u aangehaalde asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het "*Gehoorhandvest en het Procedurehandboek van de UNHCR*".

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande de arrestatie van eerste verzoekende partij in september 2010, wijzen verzoekende partijen erop dat enkel tweede verzoekende partij geconfronteerd werd met de vastgestelde tegenstrijdigheid. De *protection officer* heeft evenwel nagelaten ook eerste verzoekende partij te confronteren met de tegenstrijdigheid, hetgeen strijdig is met punt 10 van het gehoorhandvest van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en met de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen. Het gehoorhandvest van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt door verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift toegevoegd (bijlage 7). Daarnaast menen verzoekende partijen dat één enkele tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekende partijen geen afbreuk kan doen aan hun voorts coherente en gedetailleerde verklaringen.

2.2.3.2. De Raad merkt vooreerst op dat het gehoorhandvest van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de gedragscode vormt van de *protection officer*. Het vormt slechts een richtlijn en het bevat als dusdanig geen juridisch bindende voorschriften zodat verzoekende partijen er niet op kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen te besluiten (RvS 19 juni 2013, nr. 223.963). In dezelfde zin wijst de Raad verzoekende partijen erop dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat ook de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekende partijen hier evenmin op kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732). De Raad merkt bovendien op dat eerste verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheid, maar *in concreto* geen enkel verweer aanvoert. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

De Raad wijst er voorst op dat deze vastgestelde tegenstrijdigheid dient te worden samen gelezen met de andere motieven in de bestreden beslissing. De vaststelling door verwerende partij dat de verklaringen van verzoekende partijen tegenstrijdig zijn omtrent de arrestatie van eerste verzoekende partij in september 2010, de incoherente verklaringen van eerste verzoekende partij omtrent haar arrestaties, de onaannemelijkheid dat eerste verzoekende partij voor het onderdak verlenen aan een met de rebellenbeweging gelieerde persoon in 2004 nog twee keer zou zijn opgepakt in september 2010 en daarna nog één keer in januari 2013, de onaannemelijkheid dat eerste verzoekende partij nog vervolging zou vrezen louter omwille van haar vriendschappelijke band met de schoonbroer van een bekende (gedode) rebel, de vaststelling dat het gedrag van eerste verzoekende partij in haar land van herkomst moeilijk te verenigen is met de door haar geuite vrees voor vervolging vanwege haar autoriteiten en de ongeloofwaardige verklaringen betreffende haar reisweg verhinderen aan het voorgehouden asielrelaas enig geloof te hechten. Zoals uit onderstaande uiteenzetting blijkt, slagen verzoekende partijen er niet in om de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Dat er louter sprake zou zijn van één enkele tegenstrijdigheid in de voorts coherente en gedetailleerde verklaringen van verzoekende partijen, zoals verzoekende partijen beweren, kan dan ook geenszins door de Raad worden bijgetreden.

2.2.4.1. Waar verwerende partij wijst op de incoherente verklaringen van eerste verzoekende partij voor de asielinstanties, opperen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor bij het Commissariaat-generaal duidelijk heeft aangegeven waar de misverstanden ontstaan zijn. Ze verklaarde dat zij inderdaad door twee verschillende diensten werd aangehouden, maar benadrukte evenwel dat deze diensten beiden ressorteren onder het MVD. Verzoekende partijen wijzen erop dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende tijd is om uiterst precieze en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Daar het tweede regiment en de ROVD afdelingen zijn binnen de overkoepelende dienst MVD, en gezien de tijdsdruk, heeft eerste verzoekende partij er niet op gehamerd om dit meer in detail te noteren en heeft zij zich akkoord verklaard met haar verklaringen.

Daarnaast betogen verzoekende partijen dat het gebruik van de term “oppakken” niet uitsluit dat eerste verzoekende partij zichzelf eerst is gaan aanbieden bij de ROVD en dat zij daar ter plaatse werd aangehouden. Eerste verzoekende partij werd mogelijks verkeerd begrepen bij de Dienst Vreemdelingenzaken of er werd verkeerd genoteerd voor wat betreft het nuanceverschil tussen “oppakken” en “aanhouden”. Ten slotte wijzen verzoekende partijen nog op de opmerking van hun raadsman tijdens het gehoor dat eerste verzoekende partij wat problemen heeft met het Russisch en dat zij gewend is om Tsjetsjeens te spreken. Waarschijnlijk is er dus een misverstand ontstaan bij de Dienst Vreemdelingenzaken omwille van het feit dat eerste verzoekende partij niet perfect Russisch spreekt.

2.2.4.2. Waar verzoekende partijen stellen dat eerste verzoekende partij zich akkoord heeft verklaard met de verklaring dat zij in januari 2013 werd opgepakt door dezelfde diensten als in september 2010 gezien de tijdsdruk tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingen en gezien het tweede regiment en de ROVD toch afdelingen zijn binnen de overkoepelende dienst MVD en dat zij er niet op heeft gehamerd om dit meer in detail te noteren, acht de Raad deze uitleg geenszins plausibel. Nergens uit de vragenlijst (administratief dossier, stuk 12) blijkt immers dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten. Bovendien werd haar bij vraag 8 de kans gegeven om bijkomende opmerkingen te geven, waarbij eerste verzoekende partij evenwel stelde geen bijkomende opmerkingen te hebben. Dat eerste verzoekende partij de tijd niet zou hebben gehad om haar verklaring op dit punt bij te stellen, maakt zij derhalve geenszins aannemelijk. Daarenboven kan in ieder geval niet worden ingezien waarom eerste verzoekende partij, indien zij werkelijk de gelegenheid niet zou hebben gehad haar verklaring bij te stellen tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 27 juni 2013 geen opmerking in die zin heeft gemaakt wanneer haar gevraagd werd of zij verklaringen van bij de

Dienst Vreemdelingenzaken wenste te verbeteren (*"Wenst u verklaringen van bij DVZ te verbeteren? Neen."* (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 27/06/2013, p. 2)). Immers blijkt uit het betoog van verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat eerste verzoekende partij zich tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken bewust was van de foutieve notering van haar verklaring. Indien zij werkelijk van oordeel was dat er zaken verkeerd werden genoteerd en dat zij geen tijd kreeg om onjuiste noteringen aan te passen, is het dan ook ten zeerste opmerkelijk dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart dat haar interview bij DVZ goed verliep en dat zij de volledige waarheid heeft kunnen vertellen (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 27/06/2013, p. 2). Verder merkt de Raad op dat eerste verzoekende partij bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 1 van rubriek 3 de gelegenheid geboden kreeg haar arrestaties zelf uiteen te zetten. Desbetreffend werd in de vragenlijst genoteerd dat eerste verzoekende partij in de herfst van 2003 werd opgepakt door de veiligheidsdienst (SB) en dat zij in september 2010 door het tweede regiment werd opgepakt. Daar bij deze eerdere arrestaties duidelijk werd genoteerd door welke politiedienst eerste verzoekende partij werd opgepakt, is het weinig aannemelijk dat de verklaring van eerste verzoekende partij dat zij in januari 2013 werd opgepakt door de ROVD genoteerd zou zijn als *"door dezelfde politiedienst"*. Derhalve mag er vanuit gegaan worden dat eerste verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk gesteld heeft door dezelfde politiedienst te zijn opgepakt. Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart verzoekende partij zelf dat het tweede regiment en de ROVD twee verschillende diensten zijn (*"2^e Regiment en ROVD vallen allebei onder MVD! Maar het zijn wel twee verschillende diensten"*) (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 27/06/2013, p. 16). Dat eerste verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat zij in januari 2013 door dezelfde dienst werd opgepakt als in september 2010, waarover zij verklaarde dat dit door het tweede regiment was, vormt dan ook een incoherentie die, gezien het wel degelijk twee verschillende diensten zijn, niet valt te verklaren door het gegeven dat de twee diensten beiden onder de MVD ressorteren.

Daar verzoekende partijen niet aantonen dat eerste verzoekende partij de tijd niet had om eventuele foute of onvolledige verklaringen aan te passen, acht de Raad het evenmin aannemelijk dat eerste verzoekende partij, wanneer haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken haar achteraf worden voorgelezen, nalaat erop te wijzen dat zij in januari 2013 niet werd opgepakt, maar dat zij zelf naar de politie was gegaan. Deze vaststelling is des te opmerkelijker gezien het feit dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal de *protection officer* snel blijkt te corrigeren wanneer deze vraagt waar en door wie eerste verzoekende partij in januari 2013 werd opgepakt:

"Wanneer in januari 2013 werd u opnieuw opgepakt?"

- ... Euh... Het was .. Na nieuwjaar. Dat viel ergens op de 13^e.

Waar werd u opgepakt?"

- Ik werd niet opgepakt, ik moest zelf naar ROVD gaan.

(...)

En in januari 2013: door wie opgepakt?"

- Toen ging ik gewoon zelf naar ROVD. Ik werd niet opgepakt" (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 27/06/2013, p. 16). Dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dermate benadrukt niet te zijn opgepakt, maar tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geen gelijkaardige opmerking maakt wanneer haar verklaring dat zij in januari 2013 opnieuw door dezelfde politiedienst werd opgepakt, wordt voorgelezen, is dan ook geenszins aannemelijk. Verder tonen verzoekende partijen evenmin aan dat het misverstand te wijten zou zijn aan het feit dat eerste verzoekende partij niet perfect Russisch spreekt. Zoals reeds opgemerkt, bleek eerste verzoekende partij immers op het Commissariaat-generaal blijkbaar wel in staat het "misverstand" te corrigeren en viel haar bijna onmiddellijk op dat de *protection officer* stelde dat zij in januari 2013 werd opgepakt, waarbij zij er vervolgens op wees dat zij toen niet was opgepakt en dat zij zelf naar de politie was gegaan. Bovendien geeft eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal wanneer haar gevraagd wordt naar het verloop van haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins aan dat zij problemen zou hebben gehad met het Russisch (*"Werd uw verklaring (CGVS-vragenlijst + verklaring DVZ) u voorgelezen? - Ja, ja, in het Russisch. Het was correct."* (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 27/06/2013, p. 2)). Ten slotte wijst de Raad erop dat eerste verzoekende partij zelf heeft verzocht om tijdens het onderzoek van haar asielaanvraag te worden bijgestaan door een tolk die de Russische taal beheerst (administratief dossier, stuk 14, de door eerste verzoekende partij ondertekende bijlage 26).

2.2.5.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat de verklaringen van verzoekende partijen, als zouden zij actueel nog vervolging vrezen louter omwille van de vriendschappelijke band van eerste verzoekende partij met de schoonbroer van een bekende (gedode) rebel, weinig aannemelijk zijn, stellen verzoekende partijen dat uit de informatie die door verwerende partij aan het administratief

dossier werd toegevoegd enkel kan worden afgeleid dat familieleden van rebellen ook gevisieerd worden. Hieruit kan evenwel niet afgeleid worden dat het weinig aannemelijk is dat naaste vrienden eveneens gevisieerd zouden worden, daar er over sterke vriendschapsrelaties niets geschreven staat en de informatie enkel de situatie van de familieleden van de rebellen bespreekt. Bovendien wordt in de bestreden beslissing zelf gesteld dat de autoriteiten zich “hoofdzakelijk” toespitsen op familieleden, waardoor de ondervraging van naaste vrienden, burens of kennissen geenszins uitgesloten is.

2.2.5.2. De Raad is van oordeel dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat eerste verzoekende partij tot een risicogroep zou behoren, gezien deze slechts een vriendschappelijke band heeft met de schoonbroer van een bovendien reeds gedode rebel. Immers blijkt uit de landeninformatie (stuk 19, deel 2) dat het voornamelijk (naaste) familieleden van rebellen die nog in leven zijn of waarvan het lot de autoriteiten niet bekend is en die mogelijk actueel nog een bedreiging vormen voor de openbare veiligheid, zijn die het doelwit vormen van de Tsjetsjeense autoriteiten. Derhalve kan uit deze informatie wel degelijk besloten worden dat het weinig aannemelijk is dat eerste verzoekende partij, die niet behoort tot het hoofddoelwit van de Tsjetsjeense autoriteiten, actueel vervolging zou vrezen louter omwille van deze vriendschappelijke band met de schoonbroer van een bekende reeds gedode rebel. Bovendien laten verzoekende partijen na enige concrete gegevens en/of andersluidende informatie aan te brengen aan de hand waarvan zij kunnen aantonen dat er wel degelijk louter omwille van haar vriendschappelijke band met de schoonbroer van een bekende gedode rebel actueel nog een risico op vervolging bestaat, dit terwijl het hen toekomt om met concrete gegevens de motieven van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen. Verzoekende partijen blijven hier aldus in gebreke zodat desbetreffende motivering onverminderd overeind blijft.

2.2.6.1. In verband met de opmerking dat het gedrag van eerste verzoekende partij moeilijk te verenigen is met de door haar geuite vrees voor vervolging vanwege haar autoriteiten, stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij moest blijven werken om haar gezin te onderhouden. Bovendien werkte eerste verzoekende partij bij particulieren, waardoor zij door haar tewerkstelling niet onder de aandacht van de autoriteiten zou komen.

Betreffende de aanvraag van de internationale paspoorten, merken verzoekende partijen op dat zij hoopten op legale wijze hun land van herkomst te verlaten. Verder benadrukken zij dat eerste verzoekende partij niet zelf naar de bevoegde dienst is gegaan en dat de uitreiking van de internationale paspoorten door de broer van eerste verzoekende partij werd geregeld. De dienst waar die de paspoorten uitreikte was bovendien geen van de diensten waardoor eerste verzoekende partij reeds werd opgepakt. Ten slotte wijzen verzoekende partijen erop dat in Tsjetsjenië steekpenningen worden gegeven om bepaalde officiële documenten, die moeilijk verkrijgbaar zijn, toch te kunnen verkrijgen.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart dat zij naar België is gevlucht om haar en haar gezin in veiligheid te brengen. Tijdens haar laatste arrestatie, in januari 2013, werd eerste verzoekende partij immers de opdracht gegeven om informatie te vergaren over haar vriend M. U. (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 27/06/2013, p. 6). Daar zij niet wist binnen welke termijn zij gevolg diende te geven aan deze instructies en dus niet kon weten wanneer men haar mogelijk opnieuw zou oppakken (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 27/06/2013, p. 17), acht de Raad het volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partijen nog meerdere maanden gewoon op hun officiële adres blijven, waar eerste verzoekende partij makkelijk gevonden kon worden, en dat eerste verzoekende partij na haar laatste arrestatie in januari 2013 – eerste verzoekende partij duidt deze arrestatie (mede met het zoeken naar een betere medische behandeling voor hun dochter in Europa) aan als de reden van haar vlucht – terug ging werken. Dergelijke houding valt niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging. Het gegeven dat eerste verzoekende partij bij particulieren werkte, doet aan deze vaststelling geen enkele afbreuk. Het argument dat eerste verzoekende partij moest blijven werken om haar gezin te onderhouden is evenmin voldoende om het gedrag van verzoekende partijen te vergoelijken gezien de beweerde vrees van eerste verzoekende partij voor haar veiligheid en haar gezin.

Verder is de Raad van oordeel dat door het aanvragen van internationale paspoorten – zelfs indien dit via een derde persoon gebeurt, *in casu* door haar broer – eerste verzoekende partij de aandacht van de autoriteiten op haar vestigt, daar zij met het aanvragen van de reispaspoorten kenbaar maakt dat zij en haar gezin de intentie hebben om het land te verlaten. Waar verzoekende partijen stellen dat de dienst waar de paspoorten uitgereikt werden geen van de diensten was waardoor eerste verzoekende partij reeds werd opgepakt, meent de Raad dat verzoekende partijen geen enkele garantie hadden dat via de paspoortdienst deze politiediensten niet te weten zouden komen dat er reispaspoorten aangevraagd werden – zeker daar aanvragen van reispassen centraal gecontroleerd en geregistreerd worden (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 27/06/2013, p. 8) – en aldus een bijzonder

groot risico namen door via de officiële weg reispassen aan te vragen. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet uitdrukkelijk aangeven dat zij de reispassen inderdaad tegen betaling verkregen hebben, doch dat zij zich beperken tot de algemene stelling dat in Tsjetsjenië steekpenningen worden gegeven om bepaalde officiële documenten, die moeilijk verkrijgbaar zijn, toch te kunnen verkrijgen. Dergelijke blote bewering, waarbij verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij de reispassen inderdaad tegen betaling hebben verkregen, is dan ook niet van aard voormelde vaststelling in een ander daglicht te stellen.

2.2.7.1. Betreffende de ongeloofwaardige verklaringen van verzoekende partijen omtrent hun reisweg, stellen verzoekende partijen dat zij als bijlage bij hun verzoekschrift een kopie van hun volledig internationale paspoort toevoegen (bijlagen 4-6). Op basis van deze documenten kan duidelijk vastgesteld worden dat aan verzoekende partijen geen visum werd uitgereikt en dat zij niet op een legale wijze naar Europa zijn gereisd. De omstandigheid dat verzoekende partijen derhalve wel degelijk op illegale wijze naar België zijn gereisd, toont aan dat het feit dat er strikte controles zijn aan de buitengrenzen van de Europese Unie niet uitsluit dat er toch nog illegale passages zouden zijn.

2.2.7.2. De Raad wijst er hieromtrent op dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagmaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.8. Daar waar verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift een kopie van hun medische regularisatieaanvraag toevoegen (bijlage 8), wijst de Raad erop dat indien verzoekende partijen een verblijfsmachtiging wensen te bekomen op basis van medische gronden zij hiertoe de geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet dienen te volgen.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissingen niet wordt ontkend – niet aantonen dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “*Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*” van 16 juli 2012 (administratief dossier, stuk 19, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de

verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

2.2.11. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 18 en 19) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 27 juni 2013 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT